

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2013, č. j. 800/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2013, č. j. 5 A 125/2013 – 12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž bylo řízení o žalobě zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítl nesprávnost postupu městského soudu. Z obsahu kasační stížnosti plyne, že stěžovatel obecně nesouhlasí s postupem městského soudu. Dále stěžovatel uvedl, že městský soud ignoroval jeho podání, i když jej zmiňuje v napadeném usnesení.

Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při

tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud jen krátce zmiňuje, že netrval na zaplacení soudního poplatku a povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Trvání na těchto požadavcích by totiž značilo jen řetězení téhož problému, jelikož předmětem přezkumu je usnesení městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. K danému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77 (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Zdejší soud se v projednávané věci neztotožnil s námitkou stěžovatele týkající se nesprávného postupu městského soudu.

Ze spisu městského soudu zdejší soud zjistil, že Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 24. 5. 2013, č. j. 10 Na 47/2013 - 3, postoupil žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2013, č. j. 800/13, městskému soudu. Městský soud následně usnesením ze dne 22. 7. 2013, č. j. 5 A 125/2013 - 8, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto usnesení. Uvedené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 31. 7. 2010. Lhůta pro zaplacení soudního poplatku marně uplynula dne 14. 8. 2013. Dne 12. 8. 2013 byl městskému soudu prostřednictvím e-mailu doručen přípis stěžovatele, v němž uvedl, že nerozumí výzvě soudu, není povinen si pamatovat dny vydání rozhodnutí správního orgánu, je oprávněn vzít žalobu zpět, nepodává žádost o osvobození od soudních poplatků bez rozmyslu.

Ve vztahu ke kasačním námitkám Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal splnění povinnosti uhradit soudní poplatek za tuto žalobu.

Dle § 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), se soudní poplatky vybírají za řízení před soudy České republiky, a to z úkonů uvedených v sazebníku poplatků. Soudní poplatek za žalobu ve věcech správního soudnictví činí podle položky 18 bodu 2 písm. a) sazebníku poplatků, který tvoří přílohu k zákonu o soudních poplatcích, částku 3 000 Kč.

Dle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení. U poplatku za řízení vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení a tímto okamžikem je též poplatek splatný [§ 4 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích].

Dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Dle § 9 odst. 3 citovaného zákona soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 - 87 (dostupným na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího

pokračování

správního soudu), konstatoval, že „*předpokladem zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 1 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích)* je nejen to, že poplatek nebyl zaplacen, ale také to, že účastník byl k jeho zaplacení vyzván a poučen o následcích nesplnění výzvy (odst. 3 tamtéž) a že marně uplynula lhůta k zaplacení.“ V posuzované věci není sporu o tom, že soudní poplatek nebyl zaplacen a ani stěžovatel netvrdí, že by poplatek za podanou žalobu v projednávané věci zaplatil. Stěžovatel byl přitom řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku a poučen o následcích nesplnění této výzvy. Lhůta pro zaplacení soudního poplatku uplynula dne 14. 8. 2013, přičemž soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen nebyl. Stěžovatel svým přípisem ze dne 12. 8. 2013 nežádal o osvobození od soudních poplatků, městský soud o něm proto nemusel rozhodovat. Vzhledem k výše uvedené judikatuře a zákonným ustanovením Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud postupoval zákonným postupem, neboť byly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku.

Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 4 s. ř. s., jenž Nejvyšší správní soud provádí vždy z úřední povinnosti, nevyplýnul důvod, pro který by měl být napadený rozsudek krajského soudu zrušen. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 s. ř. s., větou poslední, zamítnuta.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu